

vidt man er kommet med Planen, og lad os saa faae yderligere Oplysning, for at se, hvor Meget der er Tale om at skulle bevilge. At Folkethinget skulde have stillet sig uvillig lige overfor Færøerne, kan jeg ikke se. Man har givet rundhaandede Bevillinger til Skolevæsenet derovre, og at man saa standser et Aar, forekommer mig ikke at være ubilligt.

Bloug: Den høitagtede Justitsminister har til 2den Behandling i Folkethinget begjæret en Forøgelse af Tilskudet til det kongelige Sundhedskollegium, hvilket i det oprindelige Forslag var anslaaet til 7,000 Kr. Han har begjæret en Forøgelse paa 1,600 Kr. til at vederlægge Kollegiets Defanus med for det forøgede Arbejde, der paahviler ham. Jeg har ikke taget Ordet for at modsætte mig denne Bevilling, og jo heller ikke stillet noget- somhelst Vædringsforslag derom, men jeg tog kun Ordet for at udtale min Glæde over, at den høitagtede Justitsminister har faaet sin Begjæring opfyldt; thi den er ganske sikkert saa billig som vel tænkelig. Derimod tror jeg ikke, at man kan sige, at der ved Udelsen af denne Bevilling er sket eller kan ske noget Væsentligt til Forbedring eller Forandring af hele den medicinale Organisation, der nu har staaet til Forhandling og Reform i mere end 30 Aar. Den høitagtede Justitsminister veed, at jeg i Samlingen 1881—82 tillod mig her i Landstinget at rette et ærbødigst Spørgsmaal til ham, om han saa sig i Stand til snart at tænke paa en Reform af hele vort Medicinalvæsen, og han havde den Gang det Forsæt at begynde derpaa det følgende Aar. Dette er ikke sket, men det falder mig ikke ind at gjøre ham nogen Bebreidelse derfor. Jeg erkjender fuldt vel, at der under vore nuværende politiske Forhold har været meget ringe Opfordring til at berige Folkethingets eller Rigsdagens Arkiv med endnu flere unyttige Aktstykker, og jeg erkjender endvidere, at der er et meget stort Spørgsmaal paa dette Omraade, hvorom de nærmest Saghyndige heller ikke ere enige, navnlig Spørgsmaalet om, hvorledes Medicinalvæsenet i dets yderste Grene skal organiseres. Nogle mene, at det var heldigt, om man fik et større Antal velkønnede Physici, medens Distriktlægerne efterhaanden gik over til at blive Kommunalæger. Andre ville paa ingen Maade af med Distriktlægerne, naagtet de ere daarlig lønne, men mene, at de bør beholdes. Saa længe der ikke mellem selve Lægerne er kommen Enighed, eller i det Mindste saa længe ikke et overveiend eFlertal af dem har opstillet noget bestemt Forslag om det One eller det Andet,

kan jeg meget godt indrømme, at der ogsaa af den Grund har været ringe Opfordring for Justitsministeren til at begynde paa denne Sag. Det hænder nu undertiden, at naar man maa vente paa sine Ønskers Opfyldelse, bliver man mere utaalmodig, men det hænder ogsaa undertiden, at man da bliver mere nøisom, og jeg tror virkelig, at hvis den høitagtede Justitsminister og hans Kollega, den høitagtede Kultusminister, til næste Aar vilde foreslaa et Par ingenlunde store Bevillinger, vilde de derved gjøre et naturligt første Skridt til en fremtidig Reform, som man foreløbig vilde kunne berolige sig ved, indtil man havde indhøstet rigligere Erfaringer. Disse to Bevillinger mener jeg burde kræves paa Finansloven. Den første af dem vedkommer egentlig ikke direkte Justitsministeren, uden for saa vidt han underhaanden maatte ville tage Initiativet ved at tilskynde sin ærede Kollega Kultusministeren til at forlange denne Bevilling. Det skulde gaa ud paa Oprettelsen af en Docentplads i Sundhedslære ved Kjøbenhavns Universitet. Saa længe Sundhedslære er et Bifag, knyttet sammen med Netsmedicin, hvormed den ikke har Noget at gjøre, og saa længe der ikke foretages nogen Prøve i Sundhedslære ved medicinsk Embedsexamen, saa længe kan man ikke forlange, at det store Publikum skal faae tilbørlig Respekt for dette Fag, eller at det skal være villigt til at bringe de tilbørlige Offre for at fremme Sundhedsvæsenet. Jeg skal erkjende, at der er sket Meget til Sundhedsvæsenets Forbedring lige i de sidste Aar. Der er i 1887 stadfæstet 44 à 45 Sundhedsvedtægter, hvoraf nogle kun vare Tillæg til Kjøbstæders tidligere Sundhedsvedtægter, medens de 34 ere Sundhedsvedtægter for Landsogne. Dette viser dog en stigende Interesse for Sundhedsvæsenet, og en større Interesse viser ogsaa et Lovudkast, som den høitagtede Kultusminister har forelagt for nogle Aar siden om Skolevæsenet, hvori jeg rigtignok mener, at Sundhedsvæsenet var kommet til at spille en vel stor Rolle; men det viser i ethvert Tilfælde den ærede Ministers store Interesse for Sagen, og den, vide vi, deles af Mange, ogsaa udenfor Ministeriet og Regjeringen og ogsaa udenfor vor Kreds. Jeg veed, siger jeg, at der er sket en Del ved disse Sundhedsvedtægter, men de ere for det Første en frivillig Sag; den Kommune, som føler sig trykket ved dem, kan atter afflange dem, hvad der altid er misligt. Og dernæst er det vanskeligt for Regjeringen at skaffe sig Kundskab om, hvorvidt disse Sundhedsvedtægter virkelig følges. Det er ikke nok, at de staa paa Papiret. Vi have